

تاریخچه آبکاری

تاریخچه آبکاری در ایران باستان

اشکانیان (پارتها)، که قومی ایرانی بودند، در زمان حکومت خود بر ایران باستان و کشورهای همسایه یکی از بزرگترین امپراطوریهای جهان را بوجود آوردند. اسناد تاریخی کشف شده در طول قرن‌ها مانند سکه‌ها، جامه‌های شاخی شکل و تکه‌های سفال شکسته شواهدی بر دستاوردهای فرهنگی و تمدن عظیم اشکانیان می‌باشد. در حفاریهای باستانشناسی که در سال 1936 در اطراف پایتخت باستانی اشکانیان (تیسفون) صورت گرفت، تجهیزات آبکاری الکتریکی کشف گردید. بدین ترتیب معلوم شد که پیش از تولد مسیح، ایرانیان با روش آبکاری الکتریکی طلا و نقره بر روی جامه‌های فلزی آشنا بوده‌اند. (مجله صنعت آبکاری شماره‌های 8 و 9)

تاریخچه آبکاری در اروپا

صنعت آبکاری به شکل امروزی آن از اواخر قرن هجدهم و با اختراع پیل الکتریکی توسط ولتا فیزیکدان ایتالیایی و تحقیقات میشل فارادی دانشمند انگلیسی که حاصل آن کشف قوانین فارادی بود، آغاز گردید. در سال 1837 موریتس جاکوبی با استفاده از نیروی برق توانست کپی‌های دقیق (نمونه سازی) از انواع قطعات و کالاهای تولید و عرضه نماید. او با ساخت چنین قطعاتی با استفاده از روش نمونه سازی (Electroforming) یکی از روشهای آبکاری است گامی بزرگ در توسعه صنعت آبکاری به وجود آورد و همچنین پایه گذار نخستین نشریه‌های صنعت آبکاری است. در سال 1842 فون زیمنس موفق به آبکاری طلا بر روی قطعات مختلف گردید و این اختراع را به نام خود ثبت کرد. در همان زمان ویلهم پفان هاورز که آلمان‌ها او را پدر گالوانوتکنیک می‌خوانند موجب تحولی شگرف در این صنعت گردید.

امروزه با توجه به اهمیت و کارایی این صنعت در صنایع مختلف و نقش آن در اقتصاد ملی کشورها سرمایه‌های عظیمی از سوی دولتها و صاحبان صنایع برای پیشرفت این صنعت هزینه می‌گردد.

تاریخچه آبکاری در ایران معاصر

تاریخچه آبکاری نوین در ایران به بیش از یکصد سال پیش باز می‌گردد. (1277 ه.ش). ابراهیم خان صحاف باشی (پدر سینمای ایران) اولین کارگاه آبکاری را در خیابان لاله زار نو تاسیس نموده و با نصب انواع وانهای آبکاری نیکل، مس، برنج، نقره و دستگاههای جنبی مورد نیاز، آبکاری صنعتی را در ایران پایه گذاری نموده است.